

Het verdriet (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 6 december 1991

Een week na de overwinning van het Vlaams Blok. In de Werkplaats Theologie en Maatschappij in Bouwel (België), scholen mensen samen voor bevrijdings- en feministische theologie. Beschaamd om de winst. Wie lokten die uit? Er zijn verhalen van een ver en een nabij verleden.

Een katholieke arbeidersjeugdvereniging in Deurne ontfermt zich over de gastarbeidersjeugd. Met z'n allen naar de mis.

De jonge moslims lopen mee in de rij voor de hostie. De priester stuurt hen terug. Allen woedend. Tien jaar later kiest die jeugd Vlaams Blok.

Een godsdienstlerares peilt de reacties van haar leerlingen. Ontdaan gaat ze naar huis. De haat komt hard aan. Het treft vreemden en zwarten niet alleen, ook gehandicapten en alles wat zwak is. En de vrouwen als vanouds.

Hilde zei het zo: 'God, ze hebben ons weer vermoord. Ben jij ook zo ontgoocheld? Ze zijn er weer in geslaagd ons klein te houden. "Stem vrouw", lieten ze ons roepen. "Méér vrouwen in de politiek. Vrouwen: stem vrouw. Mannen als jullie solidair met ons willen zijn... stem vrouw." Wij mochten roepen, hopen... en veel mensen stemden op een vrouw. Maar ze duwden ons op de strijdplaatsen. Vrouwen op de strijdplaatsen, daar stonden en staan wij al eeuwen. Wij hebben de strijd weer verloren, God.

Jou, Jezus hebben ze ook vermoord; ze dachten dat ze je toen kwijt waren.

Jij, stem van de ontstemde vrouwen, laten wij het niet opgeven. Laat ons weten waar de vriendinnen, de vrienden zijn, waar wordt gewerkt, volhard.

En dan dit... 'Eigen volk eerst', riepen de heren. En zeer velen traptin erin.

God, geloven ze niet in jou? God van ontheemden, vreemdelingen in ons land, wij voelen ons triest! Geef stem aan Marokkanen, Turken, Tunesiërs. Laat hen en ons weten waar de vriendinnen en vrienden zijn, waar wordt gewerkt volhard.

Wij willen elkaar dopen tot vuur, creativiteit en tot nieuwe moed om te blijven gaan de ongebaande wegen.

